

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1825/2025
25.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владислав Малетић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1642/24 од 29.01.2025. године, у седници одржаној 25.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1642/24 од 29.01.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1642/24 од 29.01.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П1 270/21 од 11.07.2024. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу, на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде по основу увећања за сменски рад, за период од 01.03.2018. године до 19.02.2021. године, исплати 284.754,60 динара, са законском затезном каматом од 18.08.2022. године до исплате, као и на име обрачунате законске затезне камате до 17.08.2022. године износ од 78.762,26 динара. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу, на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде по основу увећања за прековремени рад, за период од 01.03.2018. године до 19.02.2021. године, исплати 61.561,62 динара, са законском затезном каматом од 18.08.2022. године до исплате, као и на име обрачунате законске затезне камате до 17.08.2022. године износ од 19.111,75 динара. Ставом трећим изеке, одбијен је као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу, на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде по основу увећања за прековремени рад, за период од 01.03.2018. године до 19.02.2021. године, исплати још 1.621.462,80 динара, са припадајућом обрачунавом законском затезном каматом. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу, на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде по основу увећања за рад на државни празник, за период од 01.03.2018. године до 19.02.2021. године, исплати 5.194,86

динара, са законском затезном каматом од 18.08.2022. године до исплате, као и на име обрачунате законске затезне камате до 17.08.2022. године износ од 1.448,57 динара. Ставом петим итзреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 165.769,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1642/24 од 29.01.2025. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу тужбеног захтева и у делу одлуке о трошковима парничног поступка.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалог права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о раду, Колективног уговора туженог од 27.04.2011. године, Правилника о раду туженог од 17.04.2015. године, Правилника о обављању послова одсека за техничке послове и Уговора и анекса уговора о раду тужиоца код туженог, оцењен је основаним тужбени захтев да тужени тужиоцу исплати разлику између исплаћене и припадајуће зараде по основу увећања за прековремени рад, за период од 01.03.2018. године до 19.02.2021. године у износу утврђеном из налаза и мишљења судског вештака, са законском затезном каматом од 18.08.2022. године до исплате и обрачунатом законском затезном каматом до 17.08.2022. године, док је по истом основу за веће тражење од досуђеног тужбени захтев одбијен као неоснован. Тужилац је у спорном периоду био једини електричар на својој деоници и дежурао, осим суботом и недељом када су његова дежурства била редовна, и у време државних празника и других дана када би иначе био слободан. Одлука у одбијајућем делу тужбеног захтева је донета након оцене нижестепених судова да дежурство не представља правни основ за увећању зараду ни према Закону о раду, ни према општим актима туженог, а да за време проведено на дежурству у спорном периоду тужилац није обављао конкретан рад, те се дежурство не може сматрати прековременим радом.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па је применом члана 404. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе. (члан 403. ст.1.и 3.)

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 29.03.2021. године. Вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде је 1.621.462,80 динара. Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП, па је применом члана 413. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**